

קדנדי אוד

עורכים: אריאל פריאנטה
חגי נהרי
מפיץ: איתמר מינס
א. חיילים: שחר מימון

לתגובות, הערות והארות:
Karnashor@gmail.com

אחריה כלבא, אחריה כושיבה, אחריה באהבה

לפרסום דברים שכתבתם אתם
מזמנים לפנות לעורכים.

הליכות עולם אייל פרץ

האם כשקמים בבוקר צריך קודם כל ליטול ידיים, או שאפשר ללכת לשירותים ורק אח"כ ליטול ידיים ולברך?
הנה המג"א כתב בשם רבינו האר"י שייטול ידיו ויברך על נטילת ידיים ואח"כ יעשה צרכיו. אולם הוא עצמו סובר שעדיף קודם לעשות צרכיו ואז ליטול ידיו כדי לצאת מהספק שיש אומרים שאם נטל ידיו התחייב בברכת אשר יצר אף שלא עשה צרכיו. ולכן כדי לצאת ידי חובה גם לשיטה שרק אם עשה צרכיו צריך לברך אשר יצר, עדיף קודם להתפנות.

המ"ב כתב שמי שרוצה להסתלק מהספק ייטול ידיו כשקם משנתו, יפנה לנקביו ואז ייטול שוב. ויותר טוב שיברך על נטילת ידיים לאחר הנטילה השנייה ובפרט אם היה צריך לנקביו בעת הנטילה הראשונה.

ורבי עקיבא איגר סובר שבתחילה ייטול ידיו פעם אחת לסירוגין, ואז יברך על נטילת ידיים (כי מדינא דגמרא אפילו בלי ליטול כלל מותר לברך, וכ"ש שנטל פעם אחת שמועיל אף לתפילה). ובאופן כזה חיוב ברכת אשר יצר עדיין לא חל עליו כיוון שעדיין אסור לו לגעת בנקביו. ולאחר מכן ילך לנקביו וייטול עוד שתי פעמים ויברך אשר יצר. אולם בין לשיטת רבי עקיבא איגר ובין לשיטת המ"ב עדיין אינו יוצא ידי חובה לכולי עלמא. כיוון שלשיטת המ"ב, הרי נוטל ידיו פעם ראשונה ואינו מברך, וא"כ לרמב"ם, שאומר שאסור לברך לאחר הנטילה, ממילא לא יוכל לברך שוב בנטילה השנייה. ולשיטת ר' עקיבא איגר, ישנה בעיה לדעת המקובלים שהרוח הרעה לא סרה מידיו אלא לאחר שייטול ג' פעמים לסירוגין וינגב. וכל זמן שלא ניגב אינו יכול לברך.

ולכן להלכה (לדעת הרב דוד יוסף, הבן של הרב עובדיה) נראה שעדיף שמיד כשיקום יפנה לנקביו (שהרי בכל מקרה אמרנו פעם שעברה שהרבה פוסקים מסכימים שאפשר ללכת ד' אמות בלא נטילה) ואז ייטול ידיו ויברך על נטילת ידיים ואשר יצר. וכל זה שאינו צריך כ"כ לנקביו. אולם אם צריך ממש לנקביו נראה שלכולי עלמא יעשה כנ"ל, כדי שלא יעבור על כל תשקצו. וכ"כ בפירוש המ"ב.

אולם הרב מלמד כותב שאף אם צריך לנקביו מ"מ הכי טוב ליטול מהר ידיים ואז לפנות לנקביו, שאפשר לומר שזימון מועט אינו עובר על כל תשקצו. ועדיף להיטהר מהר מהרוח רעה שעל ידיו.

ברשת ויצא

"פתח פ"ך ויאירו דבריך"

דבר תורה

הרב יהושע הבר

כוחו של הדיבור

בפרשתנו מסופר כי רחל לקחה את התרפים של אביה על מנת להצילו מעבודה זרה. ובהמשך מתואר דו השיח בין לבן ליעקב כאשר לבן רודף אחרי יעקב ומחפש את התרפים. אומר יעקב ללבן: "עם אשר תמצא את אלוקיך לא יחיה...". ועל כך אומרים חז"ל במדרש רבה: "...שלא מתה רחל אלא מן קללת הזקן יעקב עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה, והוזה כשגגה היוצא מלפני השליט". יעקב ודאי לא התכוון לקלל את רחל שהרי הכתוב מעיד עליו שלא ידע יעקב כי רחל גנבתם. אך עדיין כוחו של הדיבור של אדם בעל מדרגה רוחנית גבוהה כמו יעקב פועלת ומשנה את המציאות. כשנתבונן בדברים נמצא כי בדיבור זה היה כח לעצם הדיבור גם בלי הכוונה שמאחוריו, שהרי יעקב ודאי לא רצה לקלל את רחל על מעשיה.

חז"ל מגדירים את כוחו של דיבור שאין מאחוריו כוונה כשגגה היוצאת מלפני השליט, דהיינו, לעיתים השליט, המלך שוגג ומצווה להרוג את פלוני אלמוני אף על פי שאין רצונו בכך באמת, ועד שנודע ומתברר למלך שזוהי טעות, כבר בוצע פסק הדין, ואינו ניתן להשבה. דוגמא נוספת מובאת בגמ' במועד קטן: "פנחס אחיו של מר שמואל, נפטר לו מת, נכנס שמואל לנחמו. ראה את ציפוריו שהיו ארוכות, אמר לו: מדוע לא גזזת אותם? -

אמר לו: אם היה מת לך מת היית מזלזל בו וגוזז את ציפוריך? הייתה אמירה זו כשגגה שיצא מלפני השליט, ומת גם לשמואל קרוב משפחה. נכנס פנחס אחיו לנחמו, כעס עליו שמואל זרק עליו את ציפורניו ואמר לו האם אין אתה חושש לדברי הפסוק ברית כרותה לשפתים? שאמר רבי יוחנן: מנין שברית כרותה לשפתים? שנאמר "ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד כה ונשתחוה ונשובה אליכם" ואכן חזרו שניהם.

ממקורות אלו אנו רואים שיש לדיבור כח לשנות את המציאות גם בלי שעומדת מאחוריו כוונה. אלא שבכל המקרים הללו מדובר באנשים גדולים שיש לדיבורם כח גדול כשל שליט, מלך. אך מה משמעות הדברים לגבינו? ננסה לחקור את שורשי התופעה ואולי מתוכה נוכל להשליך גם עלינו. אנו נוטים לראות את העולם המוחשי, הניתן למישוש כעולם המציאות ואילו את הדיבור וכן את הכוונה כנספחים חיצוניים ובעיקר אישיים וחולפים. אך מקורות אלו מלמדים אותנו אחרת. ממקורות אלו עולה שהדיבור הינו חלק מהמציאות הממשית ופועל הן לטובה [כמו שהיה אצל אברהם] והן לרעה. דוגמא לדבר אדם שיעמוד בסופו של יום ויאמר היה לי היום יום גרוע. חורף את גורלו של היום שעבר להיות באמת יום גרוע, יום שקיבל כזו תוית הוא אכן יום גרוע במציאות ולא רק כפרשנות. ומנקודת זמן זו הוא אכן ישפיע על האדם לרעה כפי שיום גרוע אמור להשפיע. מנגד אדם שיעמוד בסוף יום ויאמר היה לי היום יום טוב יהפוך את היום הזה לטובה. כמובן שאין לחשוב שדיבור יכול להפוך ברזל לזהב ומכה שקיבלתי לליטוף. אך כחלק ממרכיבי המציאות המוחשיים הוא יכול להגדיר מחדש מה יש כאן. כשם שניקיו וצביעת בית יכולים לשנות את פניו ולהפוך אותו מחורבה לארמון כך דיבור יכול לשנות את הגדרת המציאות על פניה.

המשך בעמ' 6.

גיבורי חיל

רועי קליין הי"ד קפץ על רימון בהחלטה של חלקיק השנייה, שנייה מאוחר יותר כולם היו נפגעים, כולל הפצוע על האלונקה. נשמע פשוט? אתם חושבים בסתר לבכם, למרות ההערצה אל רועי קליין, שאם לכם הייתה ההזדמנות גם אתם הייתם קופצים?

אתם מוזמנים לנסות.

איך? אתם שואלים בתמיהה. בקלות, בפעם הבאה שהסמל שלכם יזרוק רימון לאוויר, במקום לברוח כמו חיילים טובים, לצעוק 'רימון' ולספור 21 22 23 'פוצץ', כל שעליכם לעשות זה לצעוק 'שמע ישראל' ולקפוץ על אותה אבן דמיות רימון (לצעירים בינינו, אל דאגה, תורכם יגיע).

אני יכול לחסוך מכם את הניסיון, זה יהיה קשה, ההיגיון אומר לפחד מתגובת הסמל, ובצדק. הסמל לא יקבל התנהגות מרדנית שכזו ויהפוך את אותו חייל לדוגמא לאותם ביינישים חצופים, 'למען יראו ויראו'. התוצאה במקרה הטוב תהיה 28, במקרה הרע - כלא.

הצלחתם לקפוץ? בצורה מחושבת אפשר לומר שהיה קשה, קשה מאוד. החישובים לפני הקפיצה, הבנת כל המשמעויות, מתי לעשות את התרגיל הזה? האם זה שווה את הסיכון? עכשיו תדמינו שבמקום הסמל הכועס, בסוף מעשה ליצני/אידיאליסטי זה, עומד מלאך המוות, חרמשו בידו ושלל זימויים מפחידים על יכולתו לקצור את נשמותינו.

רועי קליין התגבר על אותו פחד, על ההיסוס, בזכות היותו גיבור. אבל גיבור אתה אינך בשעת מותך, גיבור אתה בחיידך. גיבור מת, זוהי השעה בא בחר ה' להראות לעולם מיהו ומה הם הליכותיו.

במהלך ההיסטוריה היהודית הענפה התגלו גיבורים רבים,

בחייהם ובמיתתם, ובכל גיבור התגלתה עוד נקודה שמדגישה את ההבדל בין גיבור אמיתי, לעומת המקבילה בעולם הגויים.

בקלות אפשר להגדיר אדם גיבור כך:

"היתה זו שעת בוקר מאוחרת, הגיבור התעורר משנתו הארוכה, פרש את שריוני הרבים והבולטים ברחבי האוהל, ופיהק בקול רם, כל חיות השדה פחדו למשמע קולו. הגיבור התלבש באיטיות, חגר את חרבו על ירכו ויצא אל היער המסוכן כדי ללכוד עוד חיה, היתה זו ארוחת בוקר, אך לא הרעב הניע את הגיבור, כי אם הצורך להרוג."

אבל בעצם גיבור זה איננו גיבור כלל, זוהי הולכת שולל של העולם המערבי, אדם העושה ככל העולה על רוחו, גדל מימדים וחסון ככל שהיה, אינו יכול להיות גיבור. עליו לשלוט על יצריו ההרסניים. זוהי רמותו של ישמעאל, חזק, איש ציד, לא מפחד מאף אחד, לא מיצחק אחיו, וגם לא מאביו. ידו בכל ויד כל בו. רש"י ושלל פרשנים דורשים את המילה 'מצחק' לעבודה זרה, ציד, ושימוש לרעה בכוחו נגד יצחק.

לעומתו, אנו יכולים למצוא את יצחק אבינו, הכנוע, השקט, אותו אב שמסתתר בין הפסוקים ונראה כאדם רגוע. אבל בתוכו מסתתרת הגבורה האמיתית. "איזהו גיבור הכובש את יצרו" נאמר במסכת אבות, מסכת המלמדת מידות על בסיס התנהגות אבותינו. וכאן אנו לומדים מיצחק מהי גבורה אמיתית. הניצחון על היצר, היכולת להשתיק את הגוף גם בעת סכנת מוות, כל זה כדי שאביו יוכל לשחוט אותו עולה לה', יצחק בן ה-37, לא נכנע לרצון אביו אלא משתף פעולה באופן מלא ודוחף לביצוע הפעולה בשלמות.

פן נוסף של גבורה אפשר לאבחן בתקופת השופטים. שמשון, כביכול 'ההרקולס' היהודי, מסתובב ברחבי ארץ ישראל ופוגע בפלשתים כאהבת נפשו, עושה ככל העולה על רוחו. אך גם כאן יש טעות קשה, שמשון הוא ההפך הגמור מהרקולס, 'גיבור' המיתולוגיה היוונית, אשר אינו יותר מאוסף של סיפורים בדיוניים. סיפורו של הרקולס כמו כן, מתאפיין בלחימה באלוהיו, הסתובבות ברחבי הארץ ולחימה לשם ההנאה. שמשון הוא סיפור אחר לגמרי.

שמשון, הינו נזיר מבטן, הוא נולד ואיפוק בידו, שמשון שופט בזמן קשה בו הפלשתים רודים בעם ישראל, ומצד שני ישראל מפנים עורף לה' ושוכחים אותו, בעקבות המצב הירוד בעם, שמשון אינו יכול להקים צבא. כמו כן ברנע שיכריו על עצמו כמלך וינסה לתקוף את הפלשתים, הפלשתים יתקפו את ישראל עד חורמה. לכן שמשון לוקח בגבורה את חיי הנווד, פוגע לו באקראיות בפלשתים, אך לא מראה שום קשר לעמו, כדי שהפלשתים לא יתגמלו לעם על כל פעולה של שמשון (להרחבה מומלץ לקרוא את הספר 'מלאכים כבני אדם' של הרב אבינר). משמשון אנו לומדים את החיים תחת הנטל, את ההקרבה, כל אחד ותפקידו בעולם, ושמשון אוחז בתפקידו בגבורה, איננו חודל, מתאפק, וגובר.

בגולה בעת החדשה, אנו מגלים דבר מעט עגום. בעוד שאר העמים מראים גאוותנות וצורך בלאום, עם ישראל נשאר מושפל ומבוז, חסר ארץ, ולעיתים חסר הגנה. כך אנו רואים ניגודיות מעניינת. מצד אחד הקוזאקים פראי האדם, תאבי דם ומוות, פוגעים בכל העובר בדרכם, נראים כגיבורים חסרי חת. ומנגד המהר"ל מפראג, אשר כמו רבים מגדולי הדור בגלות, רואים את

עמם נפגע שוב ושוב בפראות, ובגזרות, וכל שיש בידם לעשות הוא להתפלל לעזרת הקב"ה.

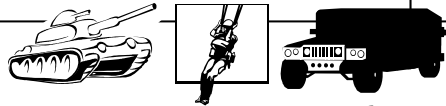
המשך בעמ' 6.

א. החסידות

טל דויד

לפעמים הנפילה והירידה היא תכלית העלייה. כי עיקר הנפילה הוא כדי שיתחוק ויחורר ויתחיל ויחדש חיותו ומוחו שוה עיקר העבודה. לחיות חיים חדשים בעבודתו בכל עת. ר' נתן.

הכל דיבורים / אביתר הכהן

והפעם... עם החייל אהרן "אהרונני" עמוס.

אהרן, מה שלומך? איך המרגש?
ברוך ה' מעולה...

ספר לי בקצרה את קורות השבוע.

עלינו לקו לאחר הכשרה. אממה, קו משעמם טילים יש מלא סודנים. מה שכן האוירה הרבה יותר כיפית מהב"ח, משום שבבא"ח מטבעו יש כללים שמגבילים את האנשים ולא נותנים חופש פעולה. לצערי הרב בקו הזה אין שימוש במא"ג ולכן הפק"ל האהוב שלי נשאר בסמלייה. לעומת זאת יש הרבה זמן ללמוד (למי שמנצל את הזמן). לפני שבועיים, לצערי ולשמחתי, עזבתי את חבריי כדי לעשות שליחות ולצאת למכי"ם.

תאר לי קושי שהיה לך השבוע או בזמן האחרון ואיך התמודדת איתו?
השעות לא מסודרות ולכן אין תמיד תפילות במניין. אבל צריך לדעת כי זה צבא וזה מה שהקב"ה דורש מאיתנו עכשיו. זו עבודת ה' שלנו ואנחנו עושים זאת בשמחה.

איזה תובנות מעניינות יש לך על הצבא עד כה?

חייל דתי צריך להבין שבצבא הוא נמדד ברמת המקצועיות שלו ולא ברמת הבינישיו"ת שלו. ז"א לא לשבור שמירה. לתת הכל בשטח. לעזור לחברים גם כשקשה, להתנדב כשצריך. וכל זה לא אמור להוריד במעט, את הרמה הדתית שלו, שעליה אפשר לשמור בקלות ואפ' להתחזק אם מבינים את האידיאל העצום של הצבא.

איך אתה מרגיש ביחס לשייבה לאור 8 החודשים האחרונים?

מתגעגע לאוירה של לימוד תורה, השאיפה לקדושה ולחיים משמעותיים (מה שחסר קצת אצל אנשים בצבא).

מהן התכונות להמשך הדרך?

שלא ירד לי הרעל והאמונה באידיאל, רק להתחזק מהצבא ולבנות כלים משופרים לעבודת ה'.

מה תרצה למסור לחבר'ה בשייבה?

שיהיה המון בהצלחה, שיהנו ולא ישכחו מאיפה באו.

הרבה שמות והיד בוחשת. מי הבא שייפול ברשת?

נתראה בעלון הבא עם חייל חדש!

מהיגיו של מ"כ: "אם אתה רוצה לדבר, בקש רשות! ואם לא תקבל רשות אז תדבר כי יש לך רשות ואם לא, אין לך רשות. מה שנקרא - לבקש רשות!"

מחזור אחד לחוק מהצבא תח"י נהרי

כמעט ושכחתי מה זה לנחום בנז' כשיורד גשם.

כמעט ושכחתי מה הוא ההגדה הפני בין עשר לבשא.

כמעט ושכחתי מה זה לעלוף עם קרמי ואפוד.

כמעט ושכחתי מה זה להג'ע'ע'ע לראשונים יחסו.

כמעט ושכחתי מה זה לסייר אג כל השירים שיש בעולם בשמירה.

כמעט ושכחתי מה זה ללכד ששור עם גבי ששור ללא עצירה.

כמעט ושכחתי מה זה לסדר ג'מיוג בנעלמים.

כמעט ושכחתי מה זה להעז' הקש עם לטמים.

כמעט ושכחתי מה זה לחגור כל הצמן ללכד לישון.

כמעט ושכחתי מה זה לטנא כל כך אג יום ראשון.

כמעט ושכחתי מה זה שיש 1000 משפחות לטניה פריסה.

כמעט ושכחתי מה היא ההר'טה בסופו של מסע.

כמעט ושכחתי מה זה לנע'ג לנצ'ל כל זקנה.

כמעט ושכחתי מה זה להחז'ל חבר באטוניה.

כמעט ושכחתי מה זה חברים שמשלמים לך ציוד בלאו.

כמעט ושכחתי מה זה לשמור עם אנשים שפעם שמרו עלי.

כמעט ושכחתי מה זה לבוא לשמירה ל זקנה יוגר מוקדם.

כמעט ושכחתי מה זה להסג'כל עם גישה הפוך גמני ולראו.

12 אגם.

כמעט ושכחתי מה זה לנצ'ל אג עצמי לטנא הכלל.

כמעט ושכחתי מה זה פשר, להיות חייל.

סיפור לשבת

אביתר הכהן

סיפור זה שמעתי בסמינריון אחד שהייתי בו והוא על הרב קרליבך (נראה לי מופיע בספר האחרון שיצא עליו) על מידותיו וההסתכלות המיוחדת שלו על החיים ועל אנשים: בוקר אחד הלכתי עם הרב ברחובות פילדלפיה, והיינו חפצים לשתות קפה של בוקר. נכנסנו לאיזה דיינר, שם מוכרים קפה ודונאטס והייתי שבו בתא הצמוד אל החלון. כעבור כמה רגעים, נגשה אלינו מלצרית זעופת פנים עם פנקס, ושאלה באנגלית כמוכן: "ומה בשבילכם?" ניכר היה על פניה ובקולה, כי הדבר האחרון שמעניין אותה עתה הוא לשרת אותנו. והיא הייתה מעדיפה להיות בכל מקום אחר מלבד כאן. אך הרב ענה בנועם ומאור פנים: "אנו נשתה קפה עם שתי סוכר ודונאט ליד בבקשה". כעבור 10 דק', אם לא יותר, חזרה המלצרית הזעופת עם מבוקשינו ואמרה "קחו" והסתלקה ישר. לגמנו מן הקפה וטעמו היה מר ותפל, כאילו הם לא שמעו על המושג סוכר או בחישה. הדונאט היה יבש, בקיצור - משיב נפש זה לא היה. הרב קרא למלצרית, וזו, שכנראה ידעה את "סוד" הקפה ניחשה כי כמו כל בוקר היא הולכת לשמוע איזה קפה נוראי יש כאן ועל השירות הגועלי וכו'... ובאמת זה היה נורא. הרב פונה אליה ואומר לה: "סלחי לי, אך תוכלי להגיד לי איך את עושה את הקפה הזה? הוא פשוט מעולה!" לשמע דברים אלה אני והמלצרית עקמנו גבה. אני, שלא הבנתי איזה קפה הרב שותה, תהיתי אולי רק שלי גרוע. טעמתי מהקפה של הרב והוא היה גרוע בדיוק כמו שלי... המלצרית ענתה: "אתה רוצה ללעוג לי?!" הרב ענה לה בחיוך מסביר: "לא, פשוט זה הקפה הכי טוב ששתיתי זה הרבה זמן ורציתי לדעת איך עשית זאת כדי שאוכל לעשות אותו בבית". המלצרית לא ידעה בדיוק מה לענות, אך התחילה להסביר כי את הקפה הם עושים עם מטחנה מיוחדת ומוסיפים חלב טרי וכו'... ואני חשבתי כי הרב יצא מדעתו! והרב הודה לה והיא הלכה לה. החלטתי לשתוק ולא לשאול את הרב לפרש התנהגותו המוזרה, עקב הכרותי איתו ודיברנו על הא ודא. לאחר כמה רגעים, קרא שוב הרב למלצרית, וזו הגיעה שוב לשולחנו. שאלה שוב באדישות: "מה אפשר לעזור לכם?" ענה לה הרב בחיוך: "רק רציתי להודות לך על הדונאט היא ממש טעימה. עשית אותה בעצמך? הגידי לי איך עשית...". המלצרית הנבוכה משהו, החלה לגמגם ולהסביר על אופן הכנת הדונאט וציפוי והרב שומע ומתפעל. ולאחר מכן אמר לה הרב: "גם רציתי להודות לך על השירות המסור והאכפתי ששירתת אותנו ועל כך שאת הסברת לנו בצורה כ"כ יפה ויסודית על הכנת הדונאט." ושמתי לב, כי אט אט המלצרית שינתה את פניה מזעופים לרגילים ואפילו החלה לחייך קמעא וכשהרב גמר את מחמאותיו כבר חייכה חיוך גדול וכבר לא הייתה כ"כ מכוערת כבתחילה. והודתה לרב על מחמאותיו והתעניינותו הרבה ופנתה ללכת כשמפטירה בצחוק נבוך אך מאושר: "שיהיה לכם יום טוב רבותי! תודה רבה שסעדתם אצלנו!" בצאתנו את הדיינר, שאלתי את הרב: "שמא לרב יש בעיות בחושיו, או שלא מרגיש טוב? הרי הקפה היה זועזועי, הדונאט מלפני שבועיים והשירות לא יכול להיות יותר גרוע! מילא לא להעיר על גסותה וטיב האוכל, אך מדוע לשבח ולטרוח כ"כ בהבנת העשייה של האוכל?!" ענה לי הרב: "הראית את פניה ששכנסנו? הרי היה ברור שאישה זו, העובדת קשה מאד, לא מרוצה מחייה, מעבודתה... וכשקראתי לה, ראיתי על פניה כי היא רגילה לתגובות זעופות מאנשים וכי כבר עבר זמן מאז שהיא קיבלה איזו מחמאה. לכן חשבתי כי אולי אוכל להשפיע עליה בכך שאתן לה איזו דחיפה קלה ואולי כתוצאה מכך גם שירותה ישתנה." חייכתי, וחשבתי לעצמי: "ראייה כזו, רק הרב קרליבך יכול לראות..."

א ליבא דמולדחון/אביחי מולדחון נודב פתא (א')

כך תדע אם אתה ביניישי בהתהוות ... המשך משבת שעברה

(המדור הינו סאטירי-ציני, ומוקצן בכוונה)

4. אתה חי בתוך בועה

בתור ביניישי, אתה נמצא שכועות שלמים בישיבה, בלי אינטרנט, עיתון או טלוויזיה (לאלה שהולכים למתחם K', רחמנא ליצלן, משחקי כדורגל/סל אינם נחשבים כצפייה בטלוויזיה, בסח לא אחרי שאתם חוזרים עם בגדים בניחוח שמן ושוארחה).

לכן, מה הפלא שכאשר אתה סוף-סוף מגיע הביתה, פותח את העיתון וקורא את המילה "גלנט" אתה תמה, כמו ילדה קטנה ששמעה לראשונה שיעור של הרב הוונבאום. אם חשבת שמצבך גרוע, דע לך כי ישנם ביניישים שמצבם גרוע בהרבה, שאחרי שבוע בישיבה הם חוזרים הביתה ושואלים את אמא שלהם: "ינו מה חדש?, נחתם הסכם שלום? הוחלף ראש ממשלה?", טוב שלא נסחפתם! הייתם בסך הכל שבוע בישיבה, לא חודשיים בכרצלונוה! השאלה המתבקשת היא - מאיפה אנו אמורים לקבל מידע על המתרחש מחוץ לבועת קרביישי?

מה השלב הבא? נתחיל לשמוע אל ג'אזירה?, מי יודע אולי בסוף נתפגר ונקרא ל"עולם קטן" עיתון? ! ...

5. הלך לך ההומור לתמיד

עם השנים בישיבה ההומור האישי שלך עובר תהליך של אבולוציה... הפוכה! מבדיחות של תיכונסט שמתקשרות לשלישיית "פרוואק" ו"מה קשור?", אתה מגיע לידי מצב מכיש בו אתה צוחק מבדיחות ביניישייות. כמו: בניש ובחורה יוצאים לדייט בחוף הים. (כמוכן בחוף נפרד), הבחורה: "וואו תראה איזה שקיעה יפה", הבייניש הביט בשעון ואמר בתגובה: "כן באמת יפה, רק הבעיה היא שהשקיעה עוד 3 דקות...". (אחרי שהסדרתם את נשימותיכם, אתם מוותרים להמשיך לקרוא ...)

בנוסף, מטבעות לשון אשר שימשו אותך בעבר, כגון: "אוקיי... יאללה... מממממ...", "יש פה חלוקי", ו-"מה חיפת ליי", אתה מחליף את ניבך ומשתמש במטבעות לשון ארמיים, כגון: "אין הכי נמי", "מאי נפקא מינה" וכדו'.

ישנם ביניישים אשר באמת ובתמים סבורים כי מטבעות לשון אלו מצחיקים וזוחפים אותם לכל נושא שיחה אופציונאלי - שמואל: "למה אתה קורא בשטיינולץ? תקרא בשוטנשטיין...". ירמיה: "מאי נפקא מינה ליה?"

המגימיים אף "מדגילים ראש" ומשלבים את מטבעות הלשון הארמיים יחד עם מטבעות סלנג, אמונה: "נתנאל, איזה

צבע של הנעליים יותר אהבת? כתום-גוש-קסוף או תכלת-בני-עקיבא?", נתנאל ה"המצחיק" בתגובה: "אין הכי מאמי.."

(מסר לכל האברכים - רק כך תוכלו לצאת בחול.)

ההמשך בפעם הבאה ...

המדור הינו סאטירי לחלוטין, קשר בין הכתבה למציאות הינו מקרי בהחלט... נראה לכם?! הכל אמת (לצערנו הרב), אין בכונתי להעליב אף אחד ואם מישהו נעלב מה חיפת לי?!

תגובות, הערות, ביקורות או הצעות ניתן להפנות אליי ואני אמחור אותן בכיף ... שבת שלום .

ברגע נתון, שני ביניישים יהיו בדרכם לקפיטריה, אחד חוזר ממנה כשספל מהביל בידו, ושלושה משתהים בה, ידיהם בוחשות בהיסח הדעת והם בוהים בשקיקה במגדנות גמ"ח כלל ישראל. 82% ישתו משהו חם, 12.5% מהם ימלאו בקבוק מים קרים (ובכך יעכבו את התור לכיור*) וכ-3% מהם הם אברכים שבאו לבדוק את הדואר, בתקווה שיהיה משהו מעניין יותר מחשבון הטלפון שלהם. דרך אגב, אין**. הנתון המעניין הוא ש-93% מההולכים אל הקפיטריה משתמשים בכבש, והמעט הנותר יורד בשלשת המדרגות המסכנות. נתון זהה כמעט, קיים גם בשבים מן הקפיטריה, 89.7% משתמשים בכבש.

כתוצאה מפילוח נתוני הסטטיסטיקה עולה כי לא מן הנמנע שלפחות 48 פעמים ביום, שני בני אדם יפגשו זה מול זה על הכבש***. איך זה ממשיך מכאן? על פי רוב הבחור שחוזר מהקפיטריה עסוק בלהביט/לגמוע מספלו, מה שמאלץ את הבייניש השני לתמרן לכיוון השני. הבעיה נוצרת כאשר שני הביינישים הבאים זה לקראת זה מנסים באופן מילולי לבוא זה לקראת זה. יש שמנסים לפנות לצד ימין, מה שלא מועיל כאשר האדם שמולך משתמש בנוהל ההפוך. יש שמתמידים בקו הליכתם, בתקווה שהאחר יזוז, מה שגם כן לא מועיל אם האדם שמולך משתמש בנוהל זהה. בפניך שתי אפשרויות המבטיחות שלא תארע שום תאונה מצערת. האחת, היא שיטת האקסיומות. אם האדם שלמולך מחזיק את הספל המהביל בידו השמאלית, מכאן מוכרח שערבב בידו הימנית את המשקה. יוצא מכאן שימין זה הצד החזק של הבייניש הזה, ולכן עדיף אם כבר להיתקל בו, אז שיהיה מצד שמאל. נשמע מופרך? נסו זאת! השיטה השנייה היא כמוכן לרדת/לעלות בשלשת המדרגות המסכנות שמשום מה כלתה רגל מהן. מובטח לכם שלא יאונה לכם כל רע****. אז ניפגש בדרך לקפיטריה!

* חברה', זה מתחיל בבקבוק ליטר וחצי ונגמר גם בתור לשירותים.

** נכון לנתוני גמ"ח דואר שנתון 2008.

*** כל הנתונים שפורסמו לעיל שקריים לחלוטין. אבל זרמו איתי...

**** תכל'ס אם כולם יעשו מה שהמלצתי אז כן יאונה להם כל רע.

6 שניות על... / דניאל בר עוז

כיום, בהרבה בתי כנסיות אנו רואים את לוחות הברית כלוח אחד. עם פס באמצע. כשהחלק העליון מעוגל כקשת.

זהו לא המראה האמיתי של הלוחות. כתוב בתורה (ויקרא ט"א) "ויהי מקץ ארבעים יום... שני לוחות הברית". משמע שמדובר בשני לוחות. מופרדים אחד מהשני. ולא לוח אחד עם פס באמצעו.

בירושלמי במסכת שקלים (דף כה.) ישנו דיון ארוך לגבי המידות של הלוחות ובין השאר ציינו גם את צורתם: "טטרגונא" קרבן העדה מפרש על אתר שמדובר ב"מרובע בלשון יוון".

אז אנחנו רואים שהלוחות הם בעצם שני לוחות נפרדים. מרובעים וללא חלק עליון מעוגל.

אז איך נכנס לתודעה שלנו מראה משובש של לוחות הברית?

כמו הרבה דברים [חלוקת התנ"ך לפרקים. שיבוש נוסח הגמרא בדפוסים השונים ועוד] גם כאן הנוצרים הצליחו להביע את חותמם.

החלק העליון של לוחות הברית. ע"פ הנוצרים - מעוגל כקשת. וזה היה ע"פ סגנון העיצוב בזמנם. כמו שאפשר לראות עד היום חלק עליון מעוגל כקשת בויטראזיים של כנסיות שונות - סגנון גותי.

המקום היחיד שאני ראינו שלוחות הברית באמת נראים הכי קרוב למה שקיבלנו במסורת זה בביכני"ס התימני אצלנו. בקרני"ש.

מי ייתן ונתחיל לחזור למקורות במקום להיות מושפעים מדברים הזרים לרוח ישראל סבא.

מי שמעוניין לראות את הדברים מעט יותר בהרחבה מוזמן לעיין בדבריו של הרב קאפח זצ"ל בספר אהבה עמי קנו אות כ.

שבת שלום!

ההגשמה מראה שלדגו הפגוחים, אדם שוכב וגר בין השיתים, גיקו על גבו, ומבט מנוהל על פניו... כיצד אגרו אדם מג?

ג) מה אובד כבי לשרוד אך לעולם איננו שוגה?

גשנה לחידה מן הימיון הקודם: החל.

בין הפוגרים נכונה יתגלו פרסים. (סגס... נאה לכס?)

פניני אור

ידועים דברי הרמב"ן על התורה' כי מעשה אבות סימן לבנים', כל מה שקרה לאבות הוא סימן לנו איך לנהוג ולמה שעתיד צופן בחובו בשבילנו.

"ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי". בחיינו אנו עוברים תחנות, מדלגים למקומות שונים, מגיעים למקומות שלא תכננו להגיע אליהם. את חלקם אנו מכבדים, באחרים אנו מזלזלים, סוקרים את המציאות במבט האנושי המצומצם שלנו.

יעקב אבינו מלמדנו, (ואולי זה לא פשט הפסוקים) שישנם מקומות שאף שהם נראים כמקומות רגילים, סה"כ חול וקצת אבנים לשים עליהם את הראש אחרי מסע מפרך, אך "יש אלוקים במקום הזה!", יש קדושה במקום. אם נקיץ משנתינו, שנת החיים והשגרה ונפקח את עיננו נוכל לראות את ה' במקום הזה', אף שמתחילה לא ידענו ולא שיערנו - 'ואנכי לא ידעתי'...

שבת שלום, אמיר חלפון.

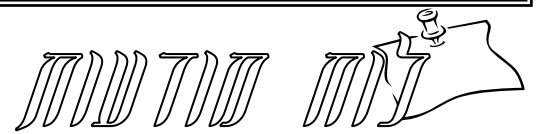
כל מה שחזק רפא וברתה

שבת שלום זכוני עמא!

אומר השיר החשוב: "אם זה טוב ואם זה רע אין כבר דרך חזרה". אז תגיבו להתראות לענה שעכב אותנו, אכזר לפחות אנחנו פה. ☺ מי שפגע נשאר איתנו אלו הכרסזכרים, אחרי שהרכ הכר הוביע כמפתיע (!!) כשיחה הכלצית שמשנה הכאה אין יותר יציאות לאומן. ☺ כה ככה הוא גם הזכיר את מעלת עשיית החסד מה שזרם להמונים להישפך בהתלהבות מכית המגדש כשביד להשיב כל עט וסרזא שאי פעם אכבו במחוזות הישיבה. (אזיכא בהזכרתא כבר אמרנו?) ☺ בתגובה, הקיר שצד הכיור החזיט זאכב (עצמו דבעת). ☺ גם הקודר. ☺ אז חשש הוא נמצא. ☺ אכזר דא לפני שבעדי הכבוקים הספיקו דקבז שכלי תוק כפי ניסיון טאש דמאז את כבוקיהם ממחצפו הובוע דשמצה. ☺ כפי דספק תיקונים דקודרט הישן והצעקני, כאה דישיבה תורמת נכבה שכתאס חוצב דהכות וסוחט מחיאות כפיים (שטיות כמחזקות), הכיא דכך ש... א. דא קונים יותר מסינים. כ. כיינישים החזיטו שהזיע הזמן דמאז אטצית. ג. ארוחות הצהריים "שארן כשריות" ☺ אה! גם העצבניות חזרו וכגוד. ☺ אשרי התורמים שככה דע. ☺ אכזר דא רק דעט יש שחקני חיזוק ☺ התכרר דאחרונה שזא מסדך החתולים חפי העין צירפו דשורותיהם... כלכ! ☺ אין חשש דכעיה דמוזרפית כפח הכבז, אזי הוא כלכ כמהות, אכזר חתול כהכשרתו. ☺ הובעה על טקס הסרת העין תתפרסם כהמשק ☺ ככל מקרה, כפי שהשכו"שים דא "כהלו משוכני הפח המרוכים והמשונים, הוחזט דזיים צכא אחראי שכוש"ים כמטרה דסכז כל ניסיון פח"ע (פעילות חבלנית עונית יא צעיריים!) מצב הנ"צים. ☺ כשבת ח"י שרה נערכה שבת תעעות טער (שבת חברון דשעבר). ☺ כסופה יצאט כמסקנה אחת כרורה: מי צריק 465 כשיש כני עקביא! ☺ שאר מאורעות השכועיים האחרונים הפחות מענינים הוצא הם כתוכים על ספר דברי הימים דמלכי ישראל ☺ ככ"ח דת"ע!

היטק דבר תורה

מכוחו הגדול של הדיבור נובעת גם חובת הזהירות היתירה שאנו נדרשים בשימוש בו, לטב ולמוטב. יש יתרון לדיבור והוא שניתן לחזור ולומר עוד דיבורים וממילא גם אדם שדיבר דיבור שלילי יכול לחזור ולומר דיבור חיובי על מאורעות שעברו עליו, וכן על אנשים שסביבו וכדו' כך שהמציאות ניתנת להגדרה מחדש פעם אחר פעם. אך כדאי להזדרז ולמהר לדבר על המציאות דיבורים חיוביים. לפעמים הדיבור המזיק מתחיל להשתולל ואז קשה קצת להחזיר אותו אחורנית, והוא 'כשגגה היוצאת מלפני השליט'...

דבר המערכה

"כרמלה, עורכים נוספים הגיעו!" - אז לא באמת נוספים, יותר כמו מתחלפים. בהזדמנות זאת נודה לעורכים הקודמים שעשו את מלאכתם נאמנה.

עשינו מספר שיפורים ושדרוגים על מנת שהן החיילים והן יושבי בית המדרש יוכלו ליהנות מהעלון. נשמח לשמוע מכם הערות בונות, עצות לשיפור וכמובן גם פרגונים... אבל העיקר, היינו רוצים לשמוע גם אתכם. לכן כל המעוניין לכתוב לעלון, שירים, סיפורים, דברי תורה וסתם חידושים, מוזמן לפנות לאחד מן העורכים ונפרסם אותו בכיף! במיוחד אתם, חיילינו היקרים, יש לנו אימייל שאפשר לשלוח אליו דברים שחיברתם.

ברכת קריאה נעימה,
חגי ואריאל.

היטק סתפיה מרס"ת

המהר"ל בדומה לשאר גיבורי ישראל, משתמש בעזרה אלוקית ויוצר את הגולם - פסל עפר בצורת אדם, העושה כמצוות המהר"ל, וידוע בפגיעה בגויים. תופעה זו של ניסים הופיעה רבות בתקופה זו, אצל רבנים מכל קצוות העולם. גבורה זו מייצגת את הכניעה לה' וקבלת עזרה מהלמעלה ממך בשעת הצורך, הגבורה להשתמש בניסים בתבונה ובעוז.

אך לצערי יש לציין כי גבורה זו איננה מושלמת, יהודים צריכים להקים מדינה, צבא ולהילחם עד חורבה בכל הפוגע ולו בשערה של יהודי, אין סומכים על הנס.

כאן אנו מגיעים לגבורה האחרונה, גבורת צה"ל. המחבלים (יימח שימם) מייצגים בעיני לא מעט מהעולם, את הצד הפגוע, המורד, המתגבר על הרודנות היהודית. אך העולם מפספס הבדל חשוב.

כאשר חייל יהודי נלחם הוא מגן על עמו, על חסרי הישע וחסרי ההגנה. ואילו ערבי נלחם, ומגן בנושיו סביבו. פעולות אלו אפשר לראות אצל הסורים שהקימו ישובי חקלאות עם אזרחים כדי להסתיר בסיסים בצפון. החיזבאללה משתמש בבתי אזרחים בלבנון כדי לפגוע בצה"ל, ומחבלים בתוך ישראל, משתמשים ברחמנות הממשלה כדי לתפוס מחסה אצל פליטים.

החייל היהודי לעולם יגן בגופו. החייל היהודי לעולם יקפוץ על הרימון.

גבורה אמיתית, היא הדרך, צורת החיים. המוות כגיבור - הוא רק עוד גילוי.

הודעה לחיילים!

חיילינו יקירנו הנלחמים בתוקף על ממלכת דוד תובבי"א! באחת השבתות הקרובות נרצה שתעשו עמנו כאן בישיבה שבת שיעור גיבושית. לכן אנו מבקשים מכם להחליט ביניכם (איש איש ובסיסו) על אחת מהשבתות שנוחה לכם ולהודיע לנו. זכרו! נעשה השתדלות שכולם יהיו. אך הצבא הוא "ממלכת אי הודאות" ולא לכולם יתאפשר להגיע. אז לפחות שתהיה נציגות מכובדת ונפנק אתכם עם שיחות וטישים עם הרבנים הקדושים שלנו.

כל הצעה לשיפור ויעול תתקבל בברכה. ניפגש בישיבה!

שלכם ובשבילכם. שחר מימון. א. חיילים 054-7857798.

רות. סוף.